

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004695 18 Кж 7
Бања Лука, 07.6.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог И.П., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Џ.С. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004695 18 К од 17.07.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.6.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог И.П., те се потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004695 18 К од 17.7.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004695 18 К од 17.7.2018. године, оптужени И.П., оглашен је кривим да је починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/17, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му је на основу члана 59. став 1. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 10.11.2017. године до 17.7.2018. године. Истом пресудом, на основу члана 82. став 1. и члана 207. став 8. КЗ РС, од оптуженог је одузета опојна дрога кокаин у количини од 5,0114 грама, те му је на основу члана 72. став 1. тачка 9. КЗ РС, изречена мјера безбједности одузимања предмета наведених у изреци те пресуде. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 154,28 КМ и паушал у износу од 150,00 КМ у року од 30 дана од дана правоснажности те пресуде.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац) и бранилац оптуженог адвокат Џ.С. из Д. Окружни јавни тужилац жалбу је изјавио због одлуке о кривичној санкцији и због одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи већа казна затвора и то изнад

границе прописаног посебног минимума за предметно кривично дјело, те да се обавезе на накнаду и осталих трошкова кривичног поступка.

Бранилац оптуженог жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе тужиоца и браниоца оптуженог, те одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке г), з) и к) ЗКП РС. Указује се на повреду права на одбрану оптуженог, оспорава се законитост у прибављању доказа на којима је заснована побијана пресуда, указује се на неразумљивост изреке пресуде и њеној противријечности са разлозима, те изостанак разлога о одлучним чињеницама.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Нема повреде права на одбрану, као битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, нити повреде одредбе члана 14. став 2. ЗКП РС, на које је указала жалба браниоца оптуженог, а које су по тврдњама из жалбе учињене на начин да није проведен доказ снимак телефонских разговора између саоптужених на дан 10.11.2017. године. Наиме, одбрана је на претресу пред првостепеним судом затражила да тужилац изведе доказ – снимак телефонских комуникација на дан 10.11.2017. године, па је поступајући тужилац изјавио да тужилаштво неће проводити тај доказ али да се неће противити ако одбрана предложи извођење тог доказа. Након тога, бранилац је навео да је тај доказ код тужилаштва, да одбрана нема технику и да то не може провести. Овај суд наглашава да је одбрана имала право и могућност да у просторијама тужилаштва изврши увид у све доказе и да на тај начин дође до неког доказа, па и до овог који се наводи у жалби, а суд би у таквој ситуацији био у обавези да обезбједи техничке услове за преслушавање телефонских разговора. Међутим, из садржаја жалбе, као ни из списе предмета, не произилази да је одбрана искористила то своје право. У коначности, одбрана је прећутно и одустала од тог свог приједлога, јер на крају доказног поступка, на упит председника вијећа да ли одбрана има материјалне доказе, бранилац је предложио само записник о

саслушању оптуженог из истраге од 18.12.2017. године и рјешење првостепеног суда од 29.5.2018. године о брисању раније осуде оптуженог из казнене евиденције, а затим, непосредно прије давања завршне ријечи, на поновни упит предсједника вијећа да ли одбрана има нових приједлога, бранилац је изјавио да нема. Осим тога, одбрана ничим не поткрепљује своју тврдњу да је тај доказ у корист одбране. Због наведеног, по оцјени овог суда без основа су жалбени приговори да је првостепени суд повриједио одредбе ЗКП РС и да је повриједио право на одбрану оптуженог.

Неосновани су и приговори изнесени у жалби браниоца оптуженог и тврдња да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима који су прибављени провођењем посебних истражних радњи, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, супротно жалбеним наводима, све наредбе о одређивању, продужавању или проширењу посебних истражних радњи у односу на оптужене обухваћене тим наредбама, донесене су на образложен приједлог тужиоца, исте садрже податке о лицима против којих се радње предузимају, основе сумње за кривично дјело за које се према Кривичном закону може изрећи казна затвора најмање три године или тежа казна (за предметно кривично дјело се може изрећи казна затвора од пет до петнаест година), разлози за њихово предузимање, битне околности које захтјевају предузимање радње, навођење радње која се захтјева и начин њеног извођења, обим и трајање радње, те разлоге због којих се на други начин не могу прибавити докази или би њихово прибављање било повезано са несразмјерним потешкоћама. Притом, супротно наводима из жалбе, одређивањем неколико врста посебних истражних радњи, никако не значи да су незаконити докази прибављени на основу тих посебних истражних радњи, јер одредбама ЗКП РС није прописано никакво ограничење у погледу могућности одређивања више врста посебних истражних радњи. Осим тога, Одлука Уставног суда БиХ број У-5/16, не само што се односи на ЗКП БиХ, већ иста говори о томе да је прешироко постављен дијапазон кривичних дјела за које се могу одредити посебне истражне радње. С тим у вези, након доношење наведене одлуке Уставног суда БиХ, дошло је до измјене и допуне ЗКП РС, на начин што је прописано да се посебне истражне радње могу одредити и за кривична дјела за која се може изрећи казна затвора у трајању од пет година или више, а како је већ напријед наведено, за предметно кривично дјело се може изрећи казна затвора од 5 до 15 година.

Без основа су и жалбени приговори браниоца оптуженог којима се истиче да првостепени суд није могао прихватити као доказ исказе свједока Ј.В. и Д.К. из истраге. Наиме, правилно је првостепени суд прихватио као доказ исказ Д.К. дат у својству свједока у истрази, јер су у потпуности били испуњени услови из одредбе члана 288. став 2. ЗКП РС, те је у складу са одредбом члана 288. став 1. ЗКП РС, правилно кориштен и исказ свједока Ј.В. из истраге, који је овом свједоку предочен након што је свједочио на претресу пред првостепеним судом. Притом, овај суд наглашава да се побијана пресуда не заснива искључиво на исказу свједока Д.К. из истраге.

Надаље, супротно приговорима из жалбе браниоца оптуженог, законити су и докази прибављени приликом претресања оптуженог П., односно приликом претресања возила које је он критичне прилике користио, као и докази прибављени приликом претресања осталих оптужених. Све радње претресања су извршене на основу наредби судија за претходни поступак, саме радње

претресања су извршене у складу са одредбама која прописује процедуру претресања и одузети предмети су без одлагања достављени суду. Притом, супротно жалбеним наводима, судија за претходни поступак је након што је издала наредбу за претресање на основу усмјеног захтјева за претресање И.П. и возила којег је он тада користио (регистровано на лице Т.Е.), сачинила службену забиљешку о томе и у року од 24 часа од издавања наредбе, забиљешку предала суду. Наведене чињенице овај суд је утврдио увидом у ЦМС систему и увидом у службену забиљешку од 28.10.2017. године.

Исто тако, супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог, радња претресања одузетих мобилних телефона је предузета у складу са одредбом члана 115. став 2. и 3. ЗКП РС, која прописује претресање, између осталог, и мобилних телефонских апарата. Осим тога, побијана пресуда се не заснива искључиво, нити у претежном дијелу на вјештачење мобилних телефона, а сам оптужени П. није оспорио да је у критично вријеме користио картицу са телефонским бројем 066/892-073 (која је на основу законитог претресања одузета од њега), већ је, напротив, ту чињеницу и потврдио приликом његовог саслушања у својству свједока на претресу пред првостепеним судом.

Надаље, супротно наводима из жалбе браниоца, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна сама себи и њеним разлозима и образложење исте садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори ове жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалба браниоца истиче да је на основу спроведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да је оптужени И.П. починио кривично дјело за које се терети.

Супротно приговорима који се износе у жалби браниоца, чињенична утврђења побијане пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори ове жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Тако је побијана пресуда изнијела садржај исказа свих свједока оптужбе, те је затим све те исказе правилно оцјенила. Прије свега, побијана пресуда је анализирала садржај исказа свједока

оптужбе Ж.К. и Ј.В., те их правилно оцијењенила и са аспекта садржаја довела у везу са исказом свједока Д.К. дат у својству свједока у истрази и са исказом свједока са мјерама заштите ПИ – 333/17 (дат на претресу пред првостепеним судом), као и са доказима прибављеним посебним истражним радњама, затим записницима о претресању и потврдама о привременом одузимању предмета појединачно наведеним у побијаној пресуди, као и вјештачењем одузете материје која асоцира на опојну дрогу, те је дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата исказе наведених свједока, као и остале доказе, а због чега не прихвата исказ оптуженог дат на претресу у својству свједока, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Дакле, разлоге за све одлучне чињенице, овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалбе браниоца оптуженог.

На основу свега наведеног, овај суд налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Жалбом тужиоца се пресуда побија због одлуке о казни, те обзиром да је жалба због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављена у корист оптуженог, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, овај суд је и по службеној дужности испитао ту одлуку првостепеног суда, те је нашао да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженом и да су те околности адекватно вредноване.

Правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене све олакшавајуће околности, да је незапослен и неосуђиван, те мању количину криминалних активности у односу на саизвршиоце. Наведене околности, које је првостепени суд у свом збиру цијенио као особито олакшавајуће околности, по оцјени овог суда, оправдавају изрицање блаже казне оптуженом за предметно кривично дјело, посебно ако се има у виду чињеница да на страни оптуженог првостепени суд није нашао ниједну отежавајућу околност. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС (од 5 до 15 година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, овај суд налази да је казна затвора изречена побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Неосновани су и приговори из жалбе тужиоца које се односе на одлуку о трошковима кривичног поступка, обзиром да жалба уопште не врши прецизирање тих трошкова, већ их само паушално наводи.

Како из наведених разлога жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић